

Miyax și-a dat pe spate gluga hainei din piele de focă și a privit soarele arctic. Era un disc galben pe un cer verzui, culorile orei șase seara, vremea când se trezeau lupii. Încet, a pus jos oala de gătit și s-a furișat în vârful unui deal înghețat sub formă de dom, unul dintre multele dâmburi de pământ care se ridică și se prăbușesc în frigul aspru al iernii arctice. Întinsă pe burtă, privea de-a lungul unei pășuni imense de iarbă și mușchi și își concentra atenția pe lupii pe care îi descoperise cu două nopți în urmă. Trezindu-se și văzându-se unii pe alții, dădeau din cozi.

Mâinile îi tremurau și bătăile inimii i s-au întezit, pentru că îi era teamă, nu atât din cauza lupilor, care erau sfoși și se aflau la multe aruncături de harpon distantă, ci din cauza situației ei disperate. Miyax se rătăcise. Se rătăcise – fără mâncare – de mai multe nopți pe coasta nordică a Alaskăi. Panta stearpă se desfășoară pe patru sute optzeci de kilometri de la munții Brooks până la Oceanul Arctic și pe mai mult de o mie două sute de kilometri de la Chukchi la Marea Beaufort. Niciun drum nu o străbate; bălți și lacuri se întind ca pistrii pe imensitatea ei. Vânturile urlă de-a lungul ei, iar priveliștea este exact aceeași în orice direcție. Undeva în acest cosmos era Miyax; iar însăși viața din trupul

ei, scânteia și căldura sa, depindea de acești lupi pentru supraviețuire. Și nu era așa de sigură că aveau s-o ajute.

Miyax s-a uitat lung la lupul negru regal, sperând să-i capteze privirea. Trebuia să-i spună cumva că flămânzea și să-i ceară mâncare. Era posibil, o știa: tatăl ei, un vânător eschimos, făcuse asta. Într-un an campanie lângă viziuna unor lupi în timpul unei vânători. După ce trecuse o lună, iar tatăl ei nu văzuse pic de vânat, i-a spus căpeteniei lupilor că era flămând și avea nevoie de mâncare. În noaptea următoare, lupul l-a chemat din depărtare, iar tatăl ei a mers la el și a găsit un karibu¹ proaspăt ucis. Din nefericire, tatăl lui Miyax nu-i explicase niciodată cum îi spusese lupului despre nevoile sale. Iar la scurt timp după asta a plecat cu caiacul pe Marea Bering să vâneze foci și nu s-a mai întors niciodată.

Urmărea lupii de două zile, încercând să-și dea seama care dintre sunetele și mișcărilor lor exprimau bunăvoință și prietenie. Majoritatea animalelor aveau astfel de semnale. Micile veverițe arctice de sol loveau ușor cu cozile într-o parte ca să le înștiințeze pe altele din neamul lor că erau prietenoase. Imitând semnalul cu degetul arătător, Miyax ademenise multe veverițe la mâna ei. Dacă ar fi putut descoperi un astfel de gest pentru lupi, ar fi reușit să se împrietenească și să împartă mâncarea cu ei, ca o pasăre sau o vulpe.

Proptită pe coate cu bărbia în pumni, se uita intens la lupul negru, încercând să-i capteze privirea. Îl alesese pe el pentru că era mult mai mare decât ceilalți și

¹ Denumirea sub care sunt cunoscuți renii sălbatici în America de Nord. (N.tr.)

pentru că mergea ca tatăl ei, Kapugen, cu capul sus și pieptul în afară. Lupul negru era și înțelept, observase ea. Haita se uita spre el când vântul aducea mirosuri stranii sau păsările țipau agitate. Dacă el era speriat, erau și lupii speriați. Dacă el era calm, erau și ei calmi.

Trecură minute lungi, iar lupul negru nu s-a uitat la ea. O ignorase de când îi descoperise, cu două nopți în urmă. Într-adevăr, se mișca încet și fără zgomot, ca să nu-l sperie; totuși, ar fi vrut ca el să-i vadă blândețea din ochi. Multe animale pot face diferența între vânătorii ostili și oamenii prietenoși pur și simplu privind-i. Dar lupul cel mare și negru nici măcar nu se uita în direcția ei.

O pasăre s-a ivit din iarbă. Lupul s-a uitat la ea. O floare s-a îndoit în vânt. Lupul i-a aruncat o privire. Apoi briza a zbârlit blana de gluton¹ de pe gulerul gecii lui Miyax și aceasta a strălucit în lumină. El nu s-a uitat la asta. Ea a așteptat. Răbdarea cu căile naturii îi fusese insuflată de către tatăl ei. Astfel știa că era mai bine să nu se miște și să nu strige. Totuși, trebuia să facă rost de mâncare, altfel murea. Mâinile i-au tremurat ușor și a înghițit în sec ca să-și mențină calmul.

Miyax avea o frumusețe eschimosă clasică, cu oase mici și constituție delicată, cu mușchi puternici. Fața ei era rotundă ca o perlă și nasul îi era turtit. Ochii ei negri, care priveau pieziș cu grație, erau umezi și sclipitori. Precum urșii polari și vulpile nordului în frumoasa lor alcătuire, avea membrele oarecum scurte. Mediul

¹ Mamifer carnivor cu blana brună-deschis, răspândit dincolo de cercul polar nordic. (N.tr.)

friguros al regiunii arctice sculptase viața în forme compacte. Spre deosebire de animalele cu corpuri și membre lungi ale sudului, care se răcoresc împrăștiind căldură pe suprafețe extinse, toate lucrurile vii din nord tind spre o formă compactă, ca să conserve căldură.

Lungimea membrelor și frumusețea feței nu îi erau de niciun folos lui Miyax în timp ce stătea întinsă pe dealul înghețat presărat cu licheni, în mijlocul tundrei mohorâte. O durea stomacul, iar lupul negru regal avea grijă să o ignore.

— *Amaroq, ilaya*, lupule, prietene, a strigat ea într-un sfârșit. Privește-mă. Privește-mă.

Vorbea jumătate în eschimosă și jumătate în engleză, ca și cum instinctele tatălui ei și știința *gussak*-ilor, a fețelor-albe, ar fi putut evoca vreo combinație magică ce ar fi ajutat-o ca mesajul să ajungă la lup.

Amaroq și-a privit laba și a întors ușor capul către ea fără să-și ridice privirea. Și-a lins umărul. Câteva fire încâlcite de blană s-au despărțit și au sclipit unul câte unul. Apoi privirea i s-a repezit la cei trei lupi adulți care alcătuiau haita lui și, într-un final, la cei cinci pui care dormeau într-o grămăjoară pufoasă aproape de intrarea în vizuină. Ochii marelui lup s-au împlânzit la vederea lupișorilor, apoi s-au înăsprit rapid, preschimbandu-se în nestemate fragile, galbene, în timp ce măsura din privire tundra întinsă.

Niciun copac nu întrerupea monotonia câmpiei auriu-verzuie, pentru că solul tundrei era permanent înghețat. Doar mușchi, iarbă, licheni și câteva flori rezistente prindeau rădăcini în stratul subțire de deasupra care se dezgheța pentru scurt timp vara. Pe aceste pământuri

aspre nici nu trăiesc multe specii de animale, dar acele făpturi care totuși reușesc să viețuiască aici sunt în număr mare. Amaroq a privit un nor mare de presuri de tundră rotindu-se sus pe cer, apoi aterizând în ierburi. Roiuri de tipulide¹, unele dintre puținele insecte care pot supraviețui frigului, înnegreau vârfulurile mușchiului. Păsările se roteau, se întorceau și strigau. Mii s-au ridicat brusc de la pământ, ca frunzele în vânt.

Urechile lupului s-au făcut căuș și au receptat un mesaj îndepărtat din tundră. Miyax s-a încordat și a ascultat și ea. Auzise el vreo furtună care se apropia, vreun dușman venind? Se pare că nu. Urechile i s-au relaxat și s-a culcat pe o parte. Ea a oftat, a aruncat o privire la bolta cerului și a fost dureros de conștientă de soarta ei.

Iat-o, observând lupii – ea, Miyax, fiica lui Kapugen, copilul adoptiv al Marthei, cetățean al Statelor Unite, elevă la școala Biroului de Afaceri Indiene din Barrow, Alaska, și soția de treisprezece ani a băiatului pe nume Daniel. A tresărit gândindu-se la Daniel, pentru că el era cel care o împinsese la această soartă. Fugise de la el exact acum șapte nopți, iar din această cauză mai avea un nume, conform standardelor *gussak*-ilor – copilul divorțat.

Lupul s-a întors pe burtă.

— Amaroq, a șoptit ea. Sunt rătăcită, iar soarele n-o să apună încă o lună. Steaua Nordului nu e aici ca să mă ghideze.

Amaroq nu s-a mișcat.

¹ Insecte asemănătoare cu niște țânțari uriași, care însă nu înțeapă. (N.tr.)

— Și nu sunt arbuști cu fructe de pădure ca să se încline în vântul polar și să arate spre sud. Nici păsări pe care să le urmez.

A privit în sus.

— Aici păsările sunt presuri de tundră și păsări ale omătului. Ele nu zboară spre mare de două ori pe zi ca papagalii de mare și fugacii pe care îi urma tatăl meu.

Lupul își curăța pieptul cu limba.

— Niciodată nu mi-am imaginat că m-aș putea rătăci, Amaroq, a continuat ea, vorbind cu voce tare ca să-și aline teama. Acasă, pe insula Nunivak, unde m-am născut, plantele și păsările le arătau calea hoinarilor. Am crezut că fac așa pretutindeni... și astfel, mărețele și negrule Amaroq, nu am busolă.

Fusese un moment înfricoșător cu două zile în urmă când și-a dat seama că tundra era un ocean de iarbă pe care ea se învârtea iar și iar. Acum, când acea teamă a cuprins-o din nou, a închis ochii. Când i-a deschis, inima i-a tresărit de bucurie. Amaroq o privea!

— *Ee-lie!* a strigat ea și s-a ridicat brusc în picioare.

Lupul și-a arcuit gâtul și și-a mijit ochii. Și-a adus urechile în față. Ea a făcut cu mâna. El și-a retras buzele și și-a arătat colții. Însăpăimântată de ceea ce părea o amenințare, s-a culcat din nou la pământ. Văzând-o întinsă pe burtă, Amaroq și-a lăsat urechile pe spate și a dat o dată din coadă. Apoi și-a întors capul și s-a uitat în altă parte.

Descurajată, a mers șerpuit în josul dealului înghețat și a ajuns la tabără cu picioarele înainte. Între ea și haita de lupi era dealul, astfel că s-a relaxat, s-a ridicat în picioare și a făcut inventarul casei. Era o treabă

simplă, pentru că nu putuse să care multe când fugise; luase doar acele lucruri de care avea nevoie pentru călătorie – un rucsac, mâncare pentru aproximativ o săptămână, ace ca să cârpească hainele, chibrituri, sacul ei de dormit din piele și pânza de pus sub el, două cuțite și o oală.

Avusese de gând să meargă până la Point Hope. Acolo avea să întâlnească *Steaua Nordului*, nava care aduce provizii din Statele Unite în orașele din Oceanul Arctic în august, când gheața se crapă. Pe navă era întotdeauna nevoie de cineva să spele vasele sau rufele, auzise ea, așa că avea să-și croiască prin muncă drumul până la San Francisco, unde locuia prietena ei cu care corespundea, Amy. La sfârșitul fiecărei scrisori, Amy scria: „Când vii în San Francisco?” Cu șapte zile în urmă fusese pe drum – pe drumul ei spre orașul alb, strălucitor, ca dintr-o vedere, care se întindea pe un deal, între copaci, cu plante enorme cum nu mai văzuse niciodată. Fusese pe drumul ei – ca să vadă televizorul și mocheta din școala lui Amy, clădirile din sticlă, semafoarele și magazinele pline cu fructe; ca să vadă portul care nu îngheța niciodată și Podul Golden Gate. Dar, în principal, voia să se descotorosească de Daniel, îngrozitorul ei soț.

A dat cu piciorul în pământ amintindu-și de căsătoria ei; apoi, scuturând din cap ca să uite, și-a cercetat locul de campare. Era drăguț. Descoperind lupii, se stabilise în apropierea lor, sperând să împartă mâncarea cu ei până la apusul soarelui, când stelele aveau să răsară și să o călăuzească. Construisese o casă din pământ, precum locuințele de vară ale bătrânilor eschimoși. Tăiase fiecare cărămidă cu *ulo*-ul, cuțitul femeiesc în formă de

semilună, cu care putea tunde părul unui bebeluș, spinteca un urs puternic sau ciopli un aisberg.

Casa ei nu era bine construită, pentru că nu mai făcuse niciuna înainte, dar înăuntru era primitoare. O izolase împotriva vântului astupând cărămizile cu noroi din balta de la intrare și o făcuse frumoasă întinzând pielea de karibu pe podea, care și izola de frig. Peste aceasta pusese sacul de dormit, un sac din piele de elan căptușit cu piei moi albe de iepure. Lângă pat construise o masă joasă de pământ pe care să-și pună hainele când dormea. Ca să decoreze casa, făcuse trei flori din pene de pasăre și le înfipsese în masă. Apoi construise o vatră afară și își pusese oala deasupra. Oala era goală, pentru că nu găsisese nici măcar un leming de mâncat.

Cu o iarnă în urmă, când mergea pe jos la școală în Barrow, aceste rozătoare asemănătoare cu șoarecii erau atât de numeroase, că îi fugeau printre picioare oriunde călca. Erau cu miile până în decembrie, când dispăreau subit. Profesoara le-a explicat că lemingii aveau în sânge o substanță asemănătoare cu antigetul, care îi ținea activi toată iarna, în timp ce alte mamifere mici hibernau.

— Mănâncă iarbă și se reproduc toată iarna, a spus doamna Franklin cu vocea ei melodiosă. Dacă sunt prea mulți, devin agitați când se văd unii pe alții. Cumva, din cauza agitației, le crește atât de mult nivelul de antiget din sânge, că începe să-i otrăvească. Devin neliștiți, apoi înnebunesc. Aleargă turbați până mor.

Despre acest fenomen tatăl lui Miyax a spus pur și simplu că „Lemingilor le-a sunat ceasul de vreo patru ani“.

Din nefericire pentru Miyax, le sunase ceasul și animalelor care vânează lemingi. Vulpea polară, bufnița de zăpadă, nevăstuica, lupul de mare¹ și scatiul aproape că dispăruseră. Nu mai aveau hrană și făceau puțini pui sau deloc. Cei care supraviețuiau se vânau unii pe alții. Odată cu dispariția lemingilor, în schimb, ierburile crescuseră iar mari și venise vremea renilor. Femelele sănătoase și grase de karibu nășteau mulți pui. Populația de karibu a crescut și a crescut și numărul de lupi care vânau karibu. Abundența de căprioare mari din nord nu îi făcea niciun bine lui Miyax, pentru că nu-și luase un pistol în călătorie. Nu se gândise niciodată că n-o să ajungă la Point Hope înainte să i se termine mâncarea.

O durere surdă i-a cuprins stomacul. A rupt fire de iarbă și le-a mâncat capetele dulci. Nu erau prea satisfăcătoare, așa că a cules o mână de mușchiul renilor, un lichen. Căprioarele puteau supraviețui iarna cu mâncarea asta, de ce nu și ea? A mestecat și, hotărând că planta ar avea gust mai bun gătită, a mers la baltă după apă.

În timp ce își cufunda oala în apă, s-a gândit la Amaroq. De ce-i arătase colții? Pentru că era tânără, iar el știa că nu-l putea răni? Nu. Pentru că el îi vorbea! Îi spusese să se întindă. Chiar înțeleșese și îl ascultase. Îi vorbise nu cu glasul, ci cu urechile, cu ochii, cu buzele; și chiar comunicase cu ea dând o dată din coadă.

Și-a lăsat oala, s-a târât pe coate pe brazda înghețată și s-a întins pe burtă.

¹ Pasăre răpitoare care se înrudește cu pescărușul, denumită și skua. (N.tr.)

— Amaroq, l-a chemat ea ușor, înțeleg ce ai spus. Tu poți să mă înțelegi? Sunt flămândă, foarte, foarte flămândă. Te rog, adu-mi niște carne.

Lupul cel mare nu a privit către ea, iar fata a început să se îndoiască de raționamentul ei. La urma urmei, cu niște urechi culcate și cu un dat din coadă nu prea puteai să faci conversație. Și-a lăsat fruntea pe licheni și s-a gândit din nou la ceea ce se întâmplase între ei.

— Atunci de ce m-am întins pe jos? a întrebat ea, ridicându-și capul și privindu-l pe Amaroq. De ce am făcut-o? a spus ea către lupii care căscau.

Nici măcar unul nu s-a întors către ea.

Amaroq s-a ridicat în picioare, iar în timp ce se ridica părea să acopere tot cerul și să ascundă soarele. Era enorm. Ar fi putut s-o înghită chiar fără să mestece.

— Dar n-o s-o facă, și-a reamintit ea. Lupii nu mănâncă oameni. Astea sunt vorbe de *gussak*. Kapugen spunea că lupii sunt frați blânzi.

Puiul negru o privea și dădea din coadă. Plină de speranță, Miyax a întins o mână rugătoare spre el. Coadă lui s-a mișcat mai tare. Mama s-a repezit spre el și a stat severă deasupra lui. Când el i-a lins obrazul ca să-l ierte, ea și-a retras buzele de pe colții frumoși și albi. I-au licărit în timp ce zâmbea, iertându-și puiul.

— Dar să nu se întâmple iar, a spus Miyax sarcastic, imitându-i pe părinții ei.

Mama a mers spre Amaroq.

— Ar trebui să-ți spun Martha, după mama mea vitregă, a șoptit Miyax. Dar ești mult prea frumoasă. O să-ți spun Silver, în schimb.

Silver se mișca într-o aură de lumină, pentru că soarele scliffea pe blana mai lungă care creștea peste cea deasă de dedesubt, iar ea părea că strălucește.

Puiul certat s-a repezit la o tipulidă și s-a scuturat. Bucăți de licheni și iarbă au sărit din blana lui. S-a învârtit nesigur, și-a luat avânt mai mare și a privit în jos la sora lui care dormea. Cu un scheunat scurt, a sărit pe ea și a rostogolit-o cu picioarele. Ea a scâncit. El a lătrat și a luat un os de jos. Când a fost sigur că ea nu se uita, a fugit cu el în josul dealului. Sora l-a urmat. El s-a oprit, iar ea a apucat, de asemenea, osul. Ea trăgea; el trăgea; apoi a tras el și ea l-a smuls.

Miyax nu s-a putut abține să nu râdă. Puii se jucau cu oase cum se jucau copiii eschimoși cu funii din piele.

— Înțeleg *asta*, le-a spus ea puilor. E lupta cu odgonul. Dar cum spui „mi-e foame“?

Amaroq se plimba neliniștit de-a lungul crestei dealului înghețat, de parcă ceva urma să se întâmple. Privirea lui s-a întors spre Silver, apoi spre lupul gri pe care Miyax îl numise Nails. Se pare că aceste priviri au fost chemări, pentru că Silver și Nails au alunecat spre el, au plesnit pământul cu labele din față și l-au mușcat ușor de sub bărbie. A dat din coadă cu repeziciune și i-a cuprins lui Silver botul subțire cu gura. Ea s-a plecat în fața lui, i-a lins obrazul și l-a mușcat drăgăstos de falcă. Coada lui Amaroq s-a ridicat în aer, mușcătura ei umplându-l de energie. A împins-o drăgăstos cu botul. Spre deosebire de vulpe, care își întâlnea partenerul doar în sezonul de împerechere, Amaroq trăia cu partenera lui tot anul.

Apoi Nails a cuprins falca lui Amaroq cu gura, iar căpetenia l-a mușcat de vârful nasului. Un al treilea adult,

un mascul mic, a venit furișându-se. S-a culcat pe burtă în fața lui Amaroq, s-a întors pe spate tremurând și s-a răsucit.

— Salut, Jello, a șoptit Miyax, pentru că îi amintea de desertul tremurător al *gussak*-ilor pe care îl făcea soacra ei.

Îi văzuse pe lupi mușcându-l pe Amaroq de bărbie de două ori înainte, așa că a tras concluzia că era un fel de ceremonie, un fel de „Trăiască conducătorul“. Cu siguranță că era căpetenia lor, pentru că era în mod clar lupul prosper; adică prosper cu înțelesul pe care îl știuse ea de pe insula Nunivak. Acolo, bătrânii vânători eschimoși pe care îi cunoscuse în copilărie credeau că bogățiile vieții sunt inteligența, curajul și iubirea. Un om cu aceste daruri era bogat și era un mare spirit, admirat în același fel în care *gussak*-ii admirau un om cu bani și bogății.

Cei trei adulți i-au adus omagii lui Amaroq până ce a fost aproape sufocat de iubire; apoi a schelălăit pe un ton sălbatic, care a sunat ca vântul pe marea înghețată. După asta, ceilalți s-au așezat în jurul lui, cu puii împărăștiați printre ei. Jello s-a aplecat în față, iar Silver i-a aruncat o privire aspră. Intimidat, Jello și-a pleoștit urechile pe spate. S-a ghemuit jos, făcându-se mai mic ca niciodată.

Amaroq a scheunat din nou, întinzându-și gâtul până ce capul i-a fost mult deasupra celorlalți. L-au privit cu afecțiune și se vedea cu ochiul liber că el era marele lor spirit, un conducător regal, care își menține grupul împreună cu iubire și înțelepciune.

Orice teamă pe care o avea Miyax față de lupi s-a risipit datorită afecțiunii pe care o aveau unii față de alții.